

Tohle byla zase jedna z povedenejších akcí. Sraz byl až v sobotu ráno v deset na Dědině. Ti, co měli na starost organizaci do doby než budeme s Ježkem byli vybráni velmi nešťastně. Byla jsem to já s Báou (pro ty, co se neorijentují to je naše Baruška).

V pohodě jsme se sešly u nás na Červeňáku a chystaly se na Dědinu. „Lišče nezapomeň jít do tý klubovny pro tu mapu.“ „Jo, neboj, já vim. Máš od ní klíče?“ „Mám, teda vlastně....nemám!“ A tím začaly fšechny naše komplikace. Utíkaly sme v dešti s baťohama na zádech (já měla ještě pláštěnku) k Báře domu pro klíče a přitom volaly Týnce, jestli by mohla ty děti odvézt na Dejvickou, páč nestíháme. Velmi ochotná Týnka tam poslala svého bratra Ondřeje (díky Ondro!!) Když sem držela klíče v ruce, rozběhla sem se zpět na tramvaj na Dědinu a Báua i s mým báglem šla na tramvaj směr Dejvická. Když sem na Šárce čekala na bus, tak mi nejdřív volal Míša, že přijedou až na Smíchov, páč nestíhaj a o chvíli pozdějc Ondra, že rodiče nevěděj kam se jede, kdy se vrátíme a tak, i když to děti věděli...No prostě pohoda! Po nějaký době přijel autobus, nasedla sem, vysedla sem a sprintovala do klubovny pro mapu. Jejda, další problém. Jak poznám, která to je, když zeměpis fakt není moje silná stránka. Popadla sem první, co sem viděla, rozbalila jí a uviděla nápis Zbirohu. Super, já sem ale šikovná, hned na první pokus a správně. Zamkla sem, rozběhla se na autobus na Dejvickou a jak tak běhám v dešti, s pláštěnkou a samozřejmě mapou mezi jednotlivějma nástupištěma, abych zjistila, co jede nejdřív, tak za sebou slyším, jak někdo volá moje jméno. Otočím se a vidím skákajícího a mávajícího Míšu. Přiběhla sem k němu, nasedla do auta vedle Zuzky a po chvíli zjistila, že nejedeme v taxíku, ale že nás veze Míši a Zuzi tatík. Odvezl nás na tramvaj, tam sme skočili do dvacítky a s malilinkatým zpožděním dorazili do Dejvic, kde na nás čekala Báua a můj baťoh s Ondrou. Děti s Gali mezitím na náš telefonní příkaz odjeli na Smícháč.

Rozloučili sme se s naším zachráncem a vydali se za ostatníma. Na nádraží sme se fšichni našli i s Majdou, nastoupili sme do mašinky a konečně si oddychli. Báua mě učila kytičky (ošklivá a zlá nutnost do školy) a ostatní si povídali a tak. V Berouně sme přesedli do mašinky jedoucí do Zbirohu. Ze Zbirohu naše další kroky měly vést asi dvanáctikilometrovou cestou přes Světovinu a Čertovinu do Přisednice, ale jelikož počasí asi nemělo dobrou náladu, tak sme to vzali nejkratší cestou rovnou do Přisednice (tak šest kilásků). Ve Zbirohu měli úžasnej sekáč, do kterýho se nahrnuli vedoucí a přestávku na oběd si udělaly děti-Prtě, Míra, Kajda a Meruňka. Když sme z toho sekáče vylezali, tak Báua měla na krajíčku, páč tam měli super bílý marteny jen za tři stovky a já měla skoro na krajíčku, páč sem měla radost z džín, co sem tam objevila. Cestou sme hráli nějaký hry typu, že se nesmí říct ano, ne, jo, nevím, ale moc se to asi neuchytilo. V Přisednici sme se podle Ježkových instrukcí vydali na dříví, až sme ho přinesli tolik, že sme nevěděli, co s nim. Přijel Jéža, kterýho přivez Martin, Rarach a malej Filip...Ubytovali sme se v baráku s prosklenou verandou přímo u vodní nádrže. Děti v patře, Ježek v kamrlíku a ostatní v obýváku, jídelně nebo jak se to dá říct. Najedli sme se a hrála se hra na uhádnutí osobnosti a pak filmy. Děti šly spát a my si ještě dlouho povídali. Vyslechli sme si historky z vysoké školy (asi tam nikdy nepudu), rozebírali tábory a tak. Ráno se mělo jít vítat slunce, které vycházelo snad před šestou a...ne ne. Jednu stranu sme zamkli, druhou zabarikádovali a Jéža neměl šanci. Stejně nakonec nikam nešel, páč se počasí stále neumoudřilo, ale byl krapet naštvanej. Já s Báou sme dostaly bojový úkol zjistit, kdy jezděj autobusy. Jako správná skautka sem to nějak záhadně z toho rozpisu vyčetla a mohla bejt na sebe pyšná. Dali sme si oběd (chleby a kdo chtěl, tak hrachovku) a vyrazili. Hráli sme škatulata a před jednou hodinou už seděli

Vítání jara 20.3.-21.3.2004

Napsal uživatel Administrator
Čtvrtek, 03 Září 2009 09:51 -

v autobuse do Zbirohu. Přesedli sme na rychlík a v půl třetí byli na Hlaváku. Rozloučili sme se s rodinou Řezníčků a s Majdou a metrem se vydali domů.

Lišče